

ÉGIGÉRŐ

27. évfolyam 2. szám

2023. szeptember - Ősz

Egon Schiele: Four Trees (1917) – Belvedere, Vienna, Austria

Jézus mondja: Az ég és a föld elmúlik, de az én beszédeim nem múlnak el.

— Mt 24,35 —

Látszólag teljes ellentmondásban áll ezzel az igével a mondás: „a szó *elszáll*...”, ugyanis itt a beszéd megmaradásáról, ráadásul örökre megmaradásáról olvasunk.

A mondat első fele ebben az évszakban, melyben járunk, egészen könnyen átélhető: a falevelek lassan elvesztik üde zöld színüket, elsárgulnak, megbarnulnak, öszszepöndörödnek, és lehullanak az ágról. A fű elsárgul, megkopik, s az egész természetbéli táj, amit a tavaszi-nyári időszakban dús növényzettel láttunk, egyszerűen kopárrá, kietlenné változik. Ha nem tudnánk, hogy mindez újraéled néhány hónappal később, már-már azt hinnénk, a pusztulás felé indult el. „Az ég és a föld *elmúlik*...” Igen, egy kicsit elmúlik minden ősszel, és egyszer végérvényesen múlik el, szűnik meg, mondja Jézus. Kicsit erre készít fel minden november, legalábbis a világnak ezen a részén, ahol addigra minden őszi gyümölcsöt és minden színes levelet újjukra engedtek a bokrok, a fák.

De Jézus mondatának, kijelentésének másik fele már nem tűnik ennyire egyértelműnek vagy megalapozottnak, különösen a magyar közmondás ismeretében. Csak-hogy Jézus beszédei mások, úgy is mondhatnám, más jellegűek. Sokszor egy szeretett, tisztelt, nagyrabecsült tanárunk, de akár szülőnk vagy nagyszülőnk szava is egy életen át elkísér, és formál, alakít bennünket. De Jézus szavai, beszédei ennél is többek, hiszen kétezer éve formálnak és változtatnak meg életeteket, segítenek meghozni nehéz döntéseket, vigasztalnak, erősítenek, bátorítanak.

Jézus szavait, beszédeit őrzik a Szentírás lapjai, és hatással van mindenkire, aki találkozik velük, akár olvasva, akár idézve azokat egy-egy prédikációban, bibliaórán, hittanórán, testvéri beszélgetésben. Ismerjük ezeket mi is, és kívánom, hogy éljünk velük, éljünk általuk ebben a most induló tanévben is. Erősítsenek meg, formálják életünket, gondolatainkat, s akár változtassanak meg egészen, ha Istennek ez a terve velünk. Vigasztaljanak és bátorítsanak is ezek a szavak, történetek, példabeszédek, Istenről szóló tanúságtételek, és kísérjenek valóban ne csak a tanév végéig, de életünk végéig.

De ne csak kísérjenek, hanem ezek erejét megtapasztalva adjuk mi is tovább. Ha megértjük, átéljük, mit jelent az életünkben, amikor Jézus ezt mondja nekünk: „*Én nem ítéllek el téged*”; vagy az, hogy „*Én vagyok a világ világossága, aki engem követ, nem jár sötétségben*”; és ez: „*Én veletek vagyok minden napon, a világ végezetéig*”; akkor ezeket, ezeknek jó hírét adjuk is tovább. Erre hívtunk, ezért sem múlnak el Jézus beszédei, mert általunk is hangzik újra és újra, és persze azért sem, mert az Örökévaló Isten akarata ez, hogy míg a levelek ősszel lehullanak, és míg lesz új tavasz, addig velünk legyenek Jézus kegyelmet hirdető, megváltást adó, szeretetet jelentő és szeretetet kérő, parancsoló szavai.

Adja Isten, hogy elérjenek minket is, naponként.

Keczkó Szilvia

Újra Schrobenhausenben

A pandémiás időszak közel kétéves időszakának hatásait a gyülekezeti élet minden területén érezhettük. Ez alól a külföldi, testvérgyülekezeti kapcsolataink sem jelentettek kivételt: 2020 tavaszán le kellett mondanunk a német testvérgyülekezetünkbe szervezett konfirmandus utat. Ezért is jelentett nagy örömet, amikor német kollégánk, Gerhard Rupprecht 2023 januárjában újra felvette a kapcsolatot velünk, és meghívta a magyar fiatalokat és minket egy közös hétvégére, 2023. április 14-től 17-ig.

Szilvi mindent megtett azért, hogy ezt az utat vonzóvá tegye mind a huszonegy konfirmandus számára. Extra olcsón sikerült vonatjegyet szereznie a csoportnak, mindössze még három kísérőt kellett találnunk. Öt év után (utoljára 2018-ban jártunk német testvéreinknél) különösen nagy örömet jelentett a találkozás. Német vendéglátóink mindent megtettek, hogy jól érezzük magunkat. A helyi konfirmandus szülők gondoskodtak étkeztetésünkről, szívüket-lelküket beletéve. Pénteken a megérkezésünk után volt az az ismerkedési est, ahol a két közösség fiataljai találkoztak. A szombatot Augsburgban töltöttük, végigjárva a helyszíneket, amelyeken a reformátor Luther is megfordult. Vasárnap egy igazán felemelő istentiszteleten vehettünk részt, melynek liturgiájába számos magyar és német konfirmandus is be lett vonva, ők olvasták a bibliai szakaszokat, az imádságokat. Végül délután, este a búcsúprogramra gyülekeztünk össze.

Mi, lelkészek nagyon hálásak vagyunk ezekért a testvérgyülekezeti kapcsolatokért, hiszen egy-egy ilyen út hatalmas lehetőség arra, hogy igazi közösség formálódjon a résztvevőkből, és ezen keresztül meggyö-

keressenek Budahegyvidéken. A közös élmények vagy éppen nehézségek jól összekovácsolják a csapatot, és ezekkel még teljesebb, még igazabb a konfirmációra való készülés. Idén például egy tornateremben, egy csarnokban aludtunk matracokon, ahol nagyon jól éreztük magunkat. Az első éjszaka kalandosra sikerült: minden fél órában felkapcsoltak a reflektorok, felébresztve mindenkit. Hiába kértünk segítséget, hétvégén senki nem tudta, miként lehet ezt megoldani, ugyanis kiderült, hogy mozgásérzékelős lámpák vannak a teremben. Azután másnap, a napzáró áhítaton, amelyet a pálya kellős közepén egy körben töltöttünk, feltűnt, hogy milyen régóta nem kapcsolódnak fel a reflektorok. Végül rájöttünk, ha ott ágyazunk meg magunknak, ez az állapot megmarad, nem lesz éjszaka nappali világosság! Hálásak vagyunk a Mindenhatónak, hogy élményekben gazdagodva térhettünk haza! Hálásak vagyunk német testvéreinknek és lelkészüknak, hogy ilyen nagy szereffel fogadtak és gondoskodtak rólunk!

Köszönjük a segítőknek, akik elkísértek minket, lelkészeket: Mátyás Viktóriának, Dankó Dórának, Lipovits Ráhelnek, Szepesfalvy Lucának és Slezák Bence hatodévesnek!

Keczkó Pál

Gyülekezeti kerékpártúra a Bükkben

Tavaly szeptember óta járok a gyülekezetbe. Örömmel hallottam Keczkó Páltól, hogy minden évben szerveznek kerékpártúrát, melynek már sokéves hagyománya van. Magam is szeretem ezt a mozgásformát, így jelentkeztem. Az indulás napját nagy lelkesedéssel vártam.

Ebben az évben keletre indult a hétnapos túra augusztus 13-án: Gödöllő, Gyöngyös, Eger, Szilvásvárad és Poroszló voltak a nagyobb érintett települések. A teljes táv közel 400 km volt. A túrán összesen 31-en vettek részt, ebből néhányan csak egy-egy szakaszra neveztek be. A korosztály 13 és 58 éves kor között változott. A hangulat és a lelkesedés végig töretlen volt. A túra híre Katalánföldre is eljutott, ugyanis on-

nan utazott ide Pali egy barátja, hogy részt vegyen velünk a túrán.

A Keleti pályaudvarról együtt indultunk vonattal Gödöllőig, innen kezdtük túránkat, és jutottunk első szálláshelyünkig, Gyöngyösig. Az első nap kellemes tempóban haladt. Mindig rájövök, hogy kerékpáron ülve az ember sokkal jobban meg tudja figyelni az ismeretlen tájat.

Következő nap Eger volt a cél. A túrát színesítette a Szent Andrea borászat látogatása, erre sajnos csak a fűgébeknek volt lehetőségük. A nap vége felé az egyik kerékpár váltótörést szenvedett, melyet ügyes kezek hamar orvosoltak. Csak úgy, mint minden nap, ezt az estét is éneklés és közös imádság színesítette.

A legnagyobb kihívást a harmadik nap tartogatta. Emiatt voltak, akik pihenésre szánták ezt a napot, ők fürdőbe mentek, várost néztek. Akik a tekerést választották, egy tempósabb és egy visszafogottabb haladást igénylő útvonal közül választhattak. Én végül ez utóbbihoz csatlakoztam. Az emelkedők adottak voltak, azokon nem lehetett változtatni. 84 km távot tettünk meg ezen a napon, amit több kisebb pihenővel és egy nagyobb szilvászvárad ebédszünettel szakítottunk meg. Érdekes kiegészítő információ, hogy az összes fölle megtett szintből összesen 890 méter szintemelkedést gyúrtunk le. Nagyjából 2400 kalóriát égettünk el fejenként ezen a napon, de ez persze egyéni szinten változhat. Mindenesetre az esti sör aznap valahogy jobban esett. Ezen a napon ismét Egerben töltöttük az éjszakát.

Másnap Poroszló volt az úticél. Odafele több volt a sík terület, így beszélgetésre is jutott idő. Többekkel közelebről is sikerült megismerkednem. A szállásra érkezést követően strandolással töltöttük az időt. Nekem ez után már haza kellett indulnom, de helyettem új csapattagok érkeztek. A társaságra még két és félnapnyi izgalmas élmény várt, amelyet a Tisza-tó és környezete biztosított. Körbetekerték a tavat, majd egyik délelőtt kenukkal bejárták a tó rejtett zugait, kilátóit, és megfigyelték az gazdag élővilágot. Kenuversenyre is sor került, ahol a fiatalabb korosztály mérettette meg magát az idősebbel. Az utolsó szakasz már Fűzesabonyig tartott, ott szállt fel a budapesti vonatra a megfáradt csapat.

Köszönet a szervezőknek a remek útvonal- és programtervezésért! Remélem, jövőre is hasonló élményekben lehet részünk.

Peer Gábor

Kirándulás Gömör vidékén és Kelet-Szlovákiában

A zsúfolt augusztus miatt a gyülekezet nyugdíjasainak szokásos nyári kirándulása szeptemberre tolódott. Özvegyné Piroska szervezésében négy szép, nyári napunk volt szeptember 5-8 között.

Buszos utunkon tizenheten vettünk részt, idén a felvidéki Gömörbe látogatva, de feljutottunk egészen Bártfáig. Szállításunk Tornalján az Evangélikus Missziói Központban volt, félpanziós ellátással. Testvéri szeretettel fogadtak és kényeztettek bennünket.

Az út látnivalóiról Piroska és Batiz Zoltán előre készítettek ismertetést, amit menet közben felolvastunk. Az első állomásunk Szklabonyán a Mikszáth-múzeum volt, innen Alsósztrégovára, a Madách-kúriába mentünk, majd Losonc és Rimaszombat következett.

Második napunk a 14. századi gótikus evangélikus templomban kezdődött Csetneken. Ez talán a legszebb a gömöri középkori templomok közül. A helyi gyülekezet egyik fiatalja tartott szlovákul vezetést, amit a sajógömöri felügyelő, aki velünk tartott, fordított. Innen Dobsinára utaztunk, a jégbarlanghoz. Közben a csapat egy része az Imrikfalva melletti duzzasztott tónál piknikezett, félvén a barlangi „megpróbál-

tatások”-tól. Délután Rozsnyó következett, majd Sajógömör, ahol Lóczy Tibor úgy mesélt a gyülekezet és a templom történetéről, hogy az felért egy prédikációval.

Harmadik napunkon Eperjesre, majd Bártfára látogattunk el. Itt a Szent Egyed-székesegyházat is láttuk, amit a reformáció idején még az evangélikusok használtak. Gyönyörködtünk a középkori szárnyasoltárokban.

Utolsó napunkon Sajógömörtől a középkori református templommal búcsúztunk, majd visszamentünk még Kassára, ahol megcsodáltuk a dómot. Leróttuk kegyeletünket a Rákóczi-sírnál, és meglátogattuk Márai Sándor szülőházát. Az élelmesebbek megtalálták Esterházy János szobrát. (A mártír politikus, akit a náci és a kommunisták is üldöztek, egy magánház kertjében kapott szobrot, mert köztéren nem engedélyezték a felállítását.) A túra utolsó állomása a „rodostói ház” és a benne lévő Rákóczi múzeum megtekintése volt.

Jó, hogy láthattuk vagy újra láthattuk ezeket a helyeket, de szinte minden városban azt éreztük, hogy ide még vissza kell jönni!

Hálás szívvel érkezünk haza.

Némethy Uzoni Hanna

Ifitábor Csöngén

Két év után újra az apró, de annál lelkesebb Vas megyei településre, Csöngére vettük az irányt harminchét fős ifjúságunkkal (és négy felnőttel), hogy megtartsuk idei nyári táborunkat. A megérkezés estéjén egy rövid játék keretében interjúvoltuk meg fiataljainkat, hogy mit is várnak az itt eltöltött négy naptól. A válasz egyértelmű volt: töltökeztést. Testi és lelki megerősödést a megterhelő tanév után. És ebből nem volt hiány a táborban.

Már az érkezés is ezt jelezte, ugyanis az egykori csöngői parókián 40 darab lekváros bukta várt mindannyiunkat. A helyiek teljes erőbedobással készültek érkezésünkre, nemcsak sütemény adományokkal, de a falu kemencéjének begyújtásával, illetve kölcsönadott üstházzal és ping-pong asztallal is. Egy ott lakó gyülekezeti tag pedig vendégségbe hívott minket, amit mi egy-két énekkel köszöntünk meg. Persze nemcsak a csöngéiek tettek ki magukért, ha testi töltökezésről volt szó. Pali és Szilvi a négy napban emberfeletti erővel készítették a finomabbnál finomabb ételeket, ugyanis idén minden étkezést mi magunk oldottunk meg – természetesen az ifisek segítségével.

Kellett ez a testi töltökeztés, ugyanis a táborban nem akart szünni a röplabda ütésének hangja. Néhány alkalommal rá kellett szólnom a pályán ádáz küzdelmet folytató ifisekre, hogy nincs még egy visszavágó, feladatunk van. Persze a sárvári strandhoz és a véget nem érő csúszdázáshoz is jól jött a sok elemózsia.

Sokkal fontosabb – és azt gondolom, mindenki egyetért ezzel, aki ott volt –, hogy milyen lelki tartalommal gazdagodtunk ebben a négy napban. Minden reggel a lelkészek közül egyikünk osztott meg egy számára fontos gondolatot a megerősödésről vagy éppen a bennünk lévő bizonytalanságokról, esténként pedig vendégünk volt Németh Kitti bobai lelkész, aki személyes áhítatok keretében mesélt nekünk elhívásáról és Isten iránti elköteleződéséről. Ezeket mélyítettük el a táborban megtekintett filmekkel és az azt követő beszélgetésekkel, amelyek sokszor az éjszakába nyúltak.

Intenzív négy napunk volt, bevallom, nehéz is felidézni minden apró részletet. Azonban nem a testi és lelki töltökeztés marad meg bennem igazán, hanem ahogy távolról rátekintek erre a csapatra. Hétről hétre ezek a gyermekek újra és újra azt választják, hogy egymással legyenek péntekenként, és ezzel kifejezzék: Istenhez tartoznak. Ó, mily szép és mily gyönyörűséges, ha ők egyetértésben élnek (vö. 133. zsoltár), és egymás által megerősödnek, elköteleződnek.

Nagy Szabolcs

Finn testvéreink látogatása

Hosszas előzetes egyeztetések után került sor tuusulai testvérgyülekezetünk tizenöt fős csoportjának látogatására egy szép őszi hétfőn. Szombaton délből érkeztek, átestek egy rövid budapesti városnézésen, majd délután hat óra körül látogattak el hozzánk. A templomkertben fogadtuk őket, ahol hála lelkészeink és néhány gyülekezeti tag önfeláldozó munkájának finom grillezett ételek illatoztak, valamint ígéretes saláták és friss kenyér kínáltak magukat. A közösen elköltött finom vacsora során élénk beszélgetés alakult, kezdtük jobban megismerni egymást.

Vacsora végeztével két csoportra oszlottunk. A kisebbik csoportban a két gyülekezet vezetősege felvázolta egymásnak a gyülekezetek múltját, jelenét, majd rátértünk a lényegre, hogyan működünk együtt. Megvitattunk korábbi ötleteket, jöttek újak is. Megállapítottuk, hogy tekintettel a jelentős földrajzi távolságra, csak kisebb csoportok és egyes emberek kölcsönös látogatásával reális számolni. A nagyobb csoportok látogatása, ha egyáltalán, a távolabbi jövőben jöhet csak szóba. Fontos fenntartani a rendszeres internetes találkozásokat, hiszen így sokat tanulhatunk egymástól, megélhetünk közösen, és könnyebb a személyes találkozások megszervezése is. Ezalatt a másik csoportban vidám játék folyt, amiről én sajnos csak az időnként felcsendülő kacajokból értesültem. Késő este finn testvéreink szép énekkel búcsúztak.

Vasárnap ünnepi istentiszteleten vehettünk részt együtt. Az igét Ulla Rosenquist, a tuusulai gyülekezet vezető lelkésze hirdette finn nyelven, magyarul a kivetítőn követhettük. Az igei tartalmat erősítette

a sok szép zene, finn testvéreink számára megkönnyítendő a részvételt, valamennyi ének finn volt. Keresztelő is volt, ami jól demonstrálta gyülekezetünk növekedését. Az istentiszteleten megemlékeztünk gyülekezetünk hetven évéről, amelynek mintegy felét már finn testvéreinkkel együtt éltük meg. A megemlékezés során felvillantak gyülekezetünk egykori lelkészeinek, felügyelőinek képei. A sor most sem volt teljes, ahogy nemrég írásos emlékezésemben sem. Az istentiszteletet követően ismét ünnepi ebéd várt a templomkertben, ezúttal gulyásleves és kemencében sült fahéjas és kakaós csigák. A jó hangulatú ebéd során finn testvéreink elmondták, hogy mennyire tetszett nekik gyülekezetünk kedves, családias atmoszférája. A finom ebéd el-

költése után finn testvéreink átadták ajándékaikat, majd mindenki pihenőre tért. Vasárnap este a finn csoport még hajókiránduláson élvezhette Budapest szépségét, ahol lelkészünk vett búcsút tőlük.

Hétfőn a finnek programja szentendrei városnézéssel zárult. Ennek egy részén elkísértem őket. Énekszóval búcsúztattak.

Biztos vagyok benne, hogy tartalmas, értékes volt az együtt töltött idő. Nemcsak a finnek érezték jól magukat, hanem mi is.

Bízom benne, hogy hasonló alkalmakra még sor kerül velük is, német és szlovákiai magyar testvérgyülekezeteinkkel is.

Dr. Vidovszky István

Hittantábor: hegyre mentünk és vizesek lettünk a csodákért

Az idei nyarat is a napközi hittantáborunkkal nyitottuk meg gyülekezeti központunkban június 19. és 23. között. Erre az alkalomra elsősorban a kerületi állami iskolákban hozzánk járó, elsőstől ötödikes hittanosainkat hívogatjuk. A résztvevő 37 gyermek között örömmel fogadtunk új táborozókat, de olyanok is voltak, akik már negyedszerre jöttek el, sőt jó volt olyanokat is viszontlátani, akik már máshova járnak ugyan iskolába, de a táborunkba visszajöttek.

A megszokott programok – áhítatok, beszélgetések, játékok, csapatversenyek és kézműves foglalkozások – során minden nap egy újabb jézusi csodával ismerkedhettünk meg János evangéliuma alapján.

Együtt csodálkozhattuk rá, hogy Jézus első jelként Kánában a vizet borrá változtatta. A 38 éve beteg ember helyett mi lettünk vizesek a vízi játékok során. Mi is felmentünk a hegyre, ha csak a Normafára is, hogy ott is hallhassunk tetteiről, amikor

az ötezer embert megvendégelte. A vak ember történetét saját bőrünkön tapasztalhattuk meg a Nagy Szabolcs által kitalált és lebonyolított Láthatatlan Színház során. Utolsó nap pedig Lázár feltámasztásának történetével ismerkedtünk meg.

Teológus segítőnk, Gregersen-Labossa Flóra jóvoltából csütörtökön megismerkedhettünk egy terápiás kutyával, Macróval, sőt ki is lehetett próbálni, hogyan fogad szót a megfelelő mozdulatra vagy vezényszóra.

Hálásan köszönöm a hitoktatóink és lelkészeink, Lengyelné Jalsoviczky Nóra, Keczkó Szilvia, Máthé Eliza, Nagy Szabolcs, Slezák Bence és Gregersen-Labossa Mátyás, valamint az ifis segítőik odaadását, legyen szó áhítatról, kiscsoportos foglalkozásról, kézműveskedésről vagy étkeztetésről.

Jövőre ugyanitt várjuk régi és új diákjainkat, újabb élményekkel teli hétre!

Binderné Sóllyom Tünde

Ki lehet öregedni Nagyvelegről?

Ki bizony. De csak lassan, fokozatosan. Nagyvelegre hatéves kortól lehet jönni, de igazán a hétévesek körében szokott berobanni a Nagyveleg-életérzés. Andris fiam is épp ennyi idős volt, amikor átvettem a tábor szervezését és vezetését Hikisch Zolitól, és ő is, de az alig hatéves öccse és a kétéves húga is azonnal beleszerettek a kastélyba, a kertbe, a nyikorgó emeleteságyakba, a színpad varázslatos lehetőségeibe, a falu egyetlen csöppnyi boltjába, és úgy egyáltalán, a nagyvelegi táboros életbe.

Akkor még velük együtt azt hittem, hogy ez most már örökre így marad. Teltek az évek, a fiúk egyre rutinosabb táborosok lettek, és néhány év múlva Emília sem csatolmányként, az igazi táborozók élő játékabájaként érkezett már, hanem boldog résztvevőként. Emlékszem, első, „már mindenben résztvevő” évében annyit kért, azért valamelyik testvérével lehessen egy csapatban.

Aztán éveken át élveztük, hogy mindhárom gyermekünk várva várja a gyülekezet ottalvós táborát, és szinte családi nyaralássá vált egy időre a mi Nagyvelegünk. Az első ijedtség akkor ért, amikor Andris csapatvezető lett, ami – a tábor összetételétől függően – legfeljebb kétszer lehetséges. 14 évesen ugyanis mindenkitől „könyörtelenül”

búcsút veszünk, pedig sokan könnyes szemmel búcsúznak az utolsó tábortól. Viszont van egy kiskapu, amit az igazi táborlakók rendre ki is használnak: egy év kimarad, és kilencedik évfolyam után vissza lehet jönni ifis segítőnek. Maximum kétszer. Ehhez az is szükséges, hogy konfirmáljanak, ifisek legyenek, és a gyülekezet közelében maradjanak. Látom évről évre, hogy ezek az évek is olyan édesek még, felnőttek közt ülni a késő esti megbeszéléseken, beleszólni a dolgokba, felelősen jelen lenni, boldoggá tenni a kicsiket – és kicsit még velük táborozni.

Idén Levi fiunk is már a második segítő nyarat élte Nagyvelegen, elfogytak az évek, még a lelkes gyerekek sem kivételek, és igen, Nagyvelegről ki lehet öregedni. De az igazi ijedtség idén mégsem ezzel, hanem Emília utolsó „igazi táboros” tényének felismerésével érkezett el. Jövőre is szervezünk táborot, és nem lesznek segítő a fiaink, és nem lesz boldog-lelkes táborozó a „kislányunk”?!

Reméljük, hogy lesznek újak. Mindig újak, akik ugyanolyan boldogan veszik birtokba a varázslatos kastélyt, a nyikorgós ágyakat, a hatalmas kertet, a titkokat rejtő színpadot és mindent, ami Nagyveleg. Ilyen volt idén is: vidám, éneklős, játszós, strandolós, színjátszós, izgulós-megkönyebbülő, nagyokat beszélgetős, kézműveskedős, keveset alvós, fürdés közben zenét hallgatós és együtt imádkozós.

Ezen a nyáron 42 táborozót 9 ifis és 6 felnőtt őrzött, kísért, szórakoztatott, tanított, etetett, vigasztalt, és több-kevesebb sikerrel altatott. Köszönet nekik, és hála a Mindenhatónak a gyermekekért!

Nagyveleget ki lehet nőni, de nem érdemes.

Keczkó Szilvia

Kirchentag

December tájékán értesültem egyrészt lelkeseim, másrészt osztályfőnököm jóvótából, hogy a 2023-as nürnbergi Kirchentagra szerveznek egy önkéntes csapatot, amelybe magyar, svéd és német fiatalokat várnak. Mindössze egy ajánlást kellett beküldeni, majd remélni, hogy kiválasztanak. Egyből lecsaptam a lehetőségre, hiszen egyhetes németországi utazásról volt szó, ráadásul teljesen ingyen. Hetekkel később jött az email, hogy mehetek, sőt, három hegyvidéki ifistársam is megy majd. A Kirchentag maga a magyarországi Szélrózsára hasonlító koncepciójában, csak sokkal nagyobb szabású, idén úgy ötvenezen vettek részt rajta. 2023. június 7-11. között zajlottak a programok, amelyek széleskörű lehetőségeket kínáltak: a nap során folyamatosan tíz-húsz helyszínen voltak éneklések, koncertek, imaórák, beszélgetések, viták, előadások stb.

A mi ifis csapatunk egy szálláshelyként funkcionáló iskoláért felelt, a higiéniai előírások szigorú betartásával. Feladatunk volt a reggeli felszolgálásában való segítkezés, a vendégek regisztrálása, termek átpakolása, vagy éppen az éjszakai őrzését, ami miatt másnap muszáj volt néhány órára lepihenni. A feladataink nagy része az esti, valamint a reggeli időszakba esett, így a programok nagy részén mi is részt vehettünk, kis csapatokban szabadon bejárva Nürnberget. Mi, magyarok azért nagyrészt együtt maradtunk, senki nem kószált egyedül, így is éppen elég könnyen el lehetett vészni az események forgatagában. Az egyik nagy programhelyszínen egyébként egy magyar stand is állt, ahol többek között Petőfivel ismerkedhettek meg, vala-

mint Fabiny elnök-püspök úrral válthattak néhány szót az arra járók, de nekünk Nagy Szabolcs budahegyvidéki lelkészünkkel is összejött a találkozás.

Az idei Kirchentag mottója az volt, hogy „Die Zeit ist jetzt“, azaz, hogy itt az idő, és ennek jegyében telt ez a hét: ez volt az idő arra, hogy együtt imádkozunk, együtt énekeljünk, együtt legyünk, és megismerjünk másokat, önmagunkat és magát Istent. Hálás vagyok azért, hogy megélhettem, ahogy egy másik országban, ismeretlen emberekkel ugyanabban az Istenben hiszünk, és együtt az ő kegyelmét és szeretetét ünnepeljük.

Soproni-Hartyánszky Ákos

Gyülekezeti alkalmaink

ISTENTISZTELETEK

Vasárnap 10.00 órákor úrvacsorával

Családi istentisztelet

A hónap első vasárnapján
11.15 órákor

Könyűzenés istentisztelet

A hónap harmadik vasárnapján
11.15 órákor

GYERMEKBIBLIAKÖR

Minden hónap 2., 4. és 5. vasárnapján
10.00 órákor

BIBLIAÓRÁK

Kedden 18.00 órákor
Csütörtökön 10.00 órákor

ÉNEKKARI PRÓBÁK

Pénteken 18.30 órától – gyülekezeti kórus

HITTANÓRÁK

Hétfőn 17.00 órákor óvodások részére

IFJÚSÁGI ÉS FIATAL FELNŐTT ÓRÁK

Fiatal felnőttek bibliaórája

Havonta egy csütörtök este 18.30 órákor
– megbeszélés szerint

Ifjúsági óra

Pénteken 17.00 órákor

Konfirmációi előkészítés

Csütörtökön 16.00 órákor

HÁZASPÁROS KÖR

Havonta egy csütörtök este 19.00 órákor
– megbeszélés szerint

BABA-MAMA KÖR

Havonta két péntek délelőtt
– megbeszélés szerint

Mindenkit szeretettel hívunk
és várunk alkalmainkra!

ÉGIGÉRŐ

Erős vár a mi Istenünk!

A BUDAHEGYVIDÉKI EVANGÉLIKUS EGYHÁZKÖZSÉG LAPJA, MEGJELENIK ÉVENTE 4 ALKALOMMAL

Kiadó: Keczkó Pál lelkész | 1123 Budapest, Kék Golyó utca 17. | Telefon: +36 1 224 0640; +36 20 824 3460

E-mail: pal.keczko@lutheran.hu | Szerkeszti: Keczkó Szilvia

hegyvidek.lutheran.hu

Típo, tördelés: Kappéter Ákos | Nyomdai kivitelezés: Rózsa Gábor nyomdája

A KIADVÁNY MEGJELENÉSÉT A XII. KERÜLETI HEGYVIDÉKI ÖNKORMÁNYZAT TÁMOGATJA.